

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul National al Magistraturii**

**Concurs de promovare în funcții de execuție a judecătorilor
15 decembrie 2019**

**PROCES VERBAL
de soluționare a contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept administrativ și financiar fiscal
întocmit la data de 23 decembrie 2019**

Întocmit de Subcomisia de soluționare a contestațiilor – Drept administrativ și financiar fiscal, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 20 alin. (4) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor, referitoare la baremul stabilit la materia: Drept administrativ și financiar fiscal.

Pentru concursul de promovare la Curte de Apel au formulat contestații 23 de candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 9 întrebări:

3 G1 (16 G2, 12 G3, 9 G4), contestată de 10 candidați (A1023, A1028, A1092, A1109, A1390, A1401, A1493, A1540, A1861, A1913).

Toate contestațiile se resping, criticile contestatorilor fiind neîntemeiate.

Varianta de răspuns A este greșită, întrucât enunță numai regula cu privire la obligația de sesizare a Curții de Justiție de către o instanță națională ale cărei decizii nu sunt supuse unei căi de atac în dreptul intern și în fața căreia se pune o problemă de interpretare a dreptului Uniunii, nu și excepția, astfel cum a fost enunțată în Hotărârea pronunțată de CJCE în cauza C-283/81 (SRL CILFIT), parte din bibliografia de concurs, în sensul că „această obligație nu există atunci când instanța națională constată că problema invocată nu este pertinentă sau că dispoziția comunitară în cauză a făcut deja obiectul unei interpretări din partea Curții sau că aplicarea corectă a dreptului comunitar se impune cu o asemenea evidență încât nu mai lasă loc niciunei îndoieli rezonabile”. Astfel, obligația instanței naționale de a sesiza CJUE nu este una necondiționată, așa cum ar rezulta din varianta A de răspuns, fiind supusă dreptului de apreciere al acelei instanțe sub aspectele menționate mai sus.

Varianta B de răspuns este corectă, întrucât atunci când norma națională incidentă în cauza dedusă judecării este contrară dreptului Uniunii aplicabil în speță, instanța națională este obligată, în temeiul principiului supremației dreptului Uniunii, să înlăture de la aplicare acea normă națională. Această concluzie rezultă atât din Hotărârea pronunțată de CJCE în cauza C-106/77 (Simmenthal SA) parte din bibliografia de concurs, cât și din jurisprudența subsecventă a aceleiași Curți. Trebuie observat că întotdeauna când o normă națională este contrară dreptului Uniunii, aceasta trebuie înlăturată de la aplicare de către instanța națională, care este ținută de obligația aplicării prioritare a normei Uniunii Europene.

Folosirea, în enunțul întrebării, a sintagmei „sesizată cu o problemă de interpretare a dreptului unional” are, în contextul variantei de răspuns B, evident, înțelesul invocării dreptului Uniunii în cauza dedusă judecării, în ipoteza acestei variante de răspuns norma națională fiind contrară acestui drept, astfel că trebuie înlăturată de la aplicare de către instanța națională.

Susținerea potrivit căreia întrebarea excede tematicii și bibliografiei de concurs este nefondată întrucât, după cum s-a reținut mai sus, identificarea variantei corecte de răspuns era posibilă prin raportare la două dintre hotărârile Curții de Justiție (pronunțate în cauzele C-106/77 și C-283/81), menționate în bibliografie .

04 G1 (14 G2, 18 G3, 13 G4), contestată de 3 candidați (A1023, A1028, A1660).

Toate contestațiile se resping, criticile contestatorilor fiind neîntemeiate, întrucât:

În tematica pentru examen (punctul II, 1.6) se menționează „categorii de taxe și de contribuabili reglementate în Codul fiscal” domeniu în care sunt incluse și accizele. Se observă în context că întrebarea nu a vizat decât o caracteristică generală a accizei, respectiv faptul că este un impozit indirect. S-a urmărit, așadar, să se verifice cunoașterea categoriei în care este inclusă acciza, în deplină concordanță cu tematica stabilită.

Nu este întemeiată nici critica referitoare la faptul că acciza este definită ca fiind o taxă și nu un impozit. Raportat la variantele de răspuns rezultă că întrebarea a vizat caracterul de impozit direct sau indirect al accizei, în funcție de cum se suportă sarcina acesteia, și nu o distincție generală între taxe și impozite, cum susține candidatul. Nu în ultimul rând, este de observat că și taxa pe valoarea adăugată, exemplu clasic de impozit indirect, este denumită tot taxă, la fel ca acciza.

05 G1 (20 G2, 2 G3, 20 G4), contestată de 9 candidați (A1086, A1092, A1390, A1401, A1493, A1585, A1610, A1936, A1962).

Toate contestațiile se resping, criticile contestatorilor fiind neîntemeiate, întrucât:

Unii dintre candidați au considerat că poate fi corectă și varianta A de răspuns, în care s-a enunțat că „în materie de TVA, instituțiile publice nu sunt persoane impozabile pentru activitățile desfășurate în calitate de autorități publice”, alții au apreciat că varianta C de răspuns este cea corectă, întrucât instituțiile publice sunt persoane impozabile pentru activitățile de transport de bunuri și de persoane, indiferent dacă tratarea lor ca persoane neimpozabile ar produce sau nu distorsiuni concurențiale.

Au fost și contestații în care s-a susținut că niciuna dintre variantele de răspuns nu este completă și suficient de clară, astfel că se impune anularea acestei întrebări.

Subcomisia de contestații reține că nu poate fi corectă varianta A de răspuns, întrucât acest enunț este unul incomplet, fiind parțial redată ipoteza normei legale regăsite în cuprinsul art. 269 alin. (5) Codul fiscal adoptat prin Legea nr. 227/2015, premisă ce nu poate fi adevărată ca fiind reală în toate situațiile, întrucât textul de lege anterior menționat cuprinde și situații de excepție în care instituțiile publice au calitatea de persoane impozabile.

Nici varianta C de răspuns nu poate fi validată, fiind eronată, întrucât condiționează încadrarea instituțiilor publice ca persoane impozabile pentru activitățile de transport de bunuri și de persoane de cerința ca tratarea lor drept persoane neimpozabile, pentru aceste activități, să fie apte de a produce distorsiuni concurențiale. Or, potrivit prevederilor art. 269 alin. (7) lit. c) din Codul fiscal, „instituțiile publice și organismele internaționale de drept public prevăzute la alin. (5) sunt, de asemenea, persoane impozabile pentru următoarele activități: transport de bunuri și de persoane”. fără a fi necesară condiția producerii unor distorsiuni concurențiale în raport cu alți operatori economici care ar presta aceste activități.

Singura variantă corectă de răspuns este cea indicată de Subcomisia de elaborare a subiectelor, respectiv varianta B. Norma legală reglementată de art. 269 alin. (5) din Codul fiscal redă situația în care instituțiile publice sunt considerate persoane impozabile pentru acele activități care ar produce distorsiuni concurențiale dacă acestea ar fi tratate ca persoane neimpozabile, iar potrivit prevederilor Capitolului III - Persoane impozabile, pct. 4 alin. (11) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal din 06.01.2016, aprobate prin HG nr. 1/2016, „în sensul art. 269 alin. (5) din Codul fiscal, distorsiuni concurențiale rezultă atunci când aceeași activitate este desfășurată de mai multe persoane, dintre care unele beneficiază de un tratament fiscal preferențial, astfel încât contravaloarea bunurilor livrate și/sau a serviciilor prestate de acestea nu este grevată de taxă, față de alte persoane care sunt obligate să greveze cu taxă contravaloarea livrărilor de bunuri și/sau a prestațiilor de servicii efectuate.”. Așadar, sunt activități susceptibile să producă distorsiuni concurențiale și cele desfășurate de instituțiile publice în aceleași condiții cu activitățile aplicabile operatorilor economici.

În consecință, este corect acel răspuns care cuprinde toate ipotezele în care sunt îndeplinite cerințele din conținutul său, nu și acele enunțuri care sunt incomplete și ar putea suporta adăugiri ori cele care conțin condiții care nu sunt impuse de normele legale aplicabile în rezolvarea acestui subiect.

08 G1 (9 G2, 19 G3, 19 G4), contestată de un candidat (A1660).

Contestația se respinge, criticile contestatorului fiind neîntemeiate, întrucât:

Varianta de răspuns B este cea corectă, având în vedere că decizia de nemodificare a bazei de impozitare prin care nu sunt stabilite creanțe fiscale este act asimilat actului administrative fiscale, potrivit art. 98 lit. d) din Codul de procedură fiscală, iar potrivit art. 268 alin.(4) din Codul de procedură fiscală împotriva acesteia poate fi formulată calea administrativă de atac a contestației. Mențiunea conținută în acest din urmă text legal, în sensul că decizia de nemodificare a bazei de impozitare prin care nu sunt stabilite creanțe fiscale se contestă în condițiile alin.(3) al art. 268 din Codul de procedură fiscală nu poate duce la concluzia că dreptul de a contesta decizia de nemodificare a bazei de impozitare este condiționat de contestarea unui alt act, deoarece alin.(3) se referă la contestarea numai împreună a bazei de impozitare și a creanței, ambele stabilite prin decizia de impunere, iar prin ipoteză, în cazul deciziei de nemodificare a bazei de impozitare prin care nu sunt stabilite creanțe fiscale nu există o creanță fiscală care să fie și ea contestată.

De altfel, scopul întrebării a fost acela de a fi identificate corect actele administrative fiscale sau asimilate acestora care pot face obiectul căii administrative de atac a contestației, și nu cel de a face distincție între atacarea separată sau împreună a acestor acte.

12 G1 (13 G2, 16 G3, 1 G4), contestată de 4 candidați (A1028, A1109, A1401, A1493).

Contestațiile sunt neîntemeiate întrucât răspunsul de la litera B, indicat ca fiind corect, este exact cel corespunzător dispozițiilor legale, respectiv art. 16 alin. (2) din O.U.G. nr. 27/2003, inclusă în bibliografia pentru examen și care se aplică prioritar față de Legea nr. 554/2004, în considerarea caracterului său de lege specială. Cadrul factual al întrebării corespunde în întregime premiselor de aplicare a articolului menționat anterior, așa încât nu se poate considera că acesta ar fi incomplet sau neclar.

În tematica pentru examen s-a indicat și „regimul juridic al actelor administrative”, inclusiv „anularea, inexistența, revocarea, modificarea și suspendarea actelor administrative”. Atâta timp cât în bibliografie s-a indicat O.U.G. nr. 27/2003, acest lucru presupune că în tematică intra și modalitatea specifică de anulare a actelor administrative prevăzută de această ordonanță.

15 G1 (19 G2, 9 G3, 17 G4), contestată de 2 candidați (A1028, A1401).

Ambele contestații se resping, criticile contestatorilor fiind neîntemeiate, întrucât:

Unul dintre candidați a considerat că poate fi corectă varianta A de răspuns, întrucât, potrivit prevederilor art. 281 alin. (1) din O.U.G. nr. 34/2006, deciziile emise de C.N.S.C. pot fi atacate de către autoritatea contractantă în termen de 10 zile de la comunicare. Comisia de soluționare a contestațiilor observă însă că dispozițiile citate de contestator sunt, în prezent, abrogate, iar în privința întrebărilor din cadrul probei teoretice este avută în vedere legislația în vigoare la data publicării concursului de promovare în funcții de execuție, respectiv Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor

Potrivit prevederilor art. 29 din acest act normativ, „deciziile Consiliului privind soluționarea contestației pot fi atacate de către autoritatea contractantă și/sau de către orice persoană vătămată de măsurile dispuse de Consiliu cu plângere la instanța de judecată competentă, atât pentru motive de nelegalitate, cât și de netemeinicie, în termen de 10 zile lucrătoare de la comunicare pentru părțile cauzei, respectiv de la data luării la cunoștință de către alte persoane vătămate.” Cum autoritatea contractantă este parte în proces, rezultă că, în privința sa, termenul este cel de 10 zile lucrătoare de la data comunicării, astfel cum corect s-a indicat în varianta C de răspuns.

Într-o altă contestație s-a susținut că întrebarea excede tematicii de concurs, astfel că se solicită anularea acestei întrebări.

Legea nr. 101/2016, pe care se întemeiază răspunsul corect la această întrebare, este cuprinsă în bibliografie, astfel că trebuia avută în vedere de candidații înscriși la concurs. De altfel, potrivit prevederilor art. 13 pct. 1) lit. a) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor, aprobat prin HCSM nr. 1348/17.09.2019, este necesar ca subiectele să fie în concordanță cu tematica și bibliografia aprobate pentru acest concurs, aceasta însemnând că regăsirea unei întrebări în legislația relevantă indicată în cauză răspunde cerințelor de conformitate cu materia stabilită pentru concurs.

18 G1 (3 G2, 14 G3, 7 G4), contestată de un candidat (A1028).

Contestația se respinge, criticile contestatorului fiind neîntemeiate, întrucât:

Răspunsul corect este C, astfel cum a fost indicat în barem, fiind întemeiat pe dispozițiile exprese ale art. 25 alin.(5) din Legea nr. 176/2010, această lege fiind cuprinsă în bibliografie, astfel că trebuia avută în vedere de candidați în pregătirea pentru concurs. În ceea ce privește tematica, se poate observa că enunțul întrebării privește răspunderea administrativă, care se regăsește menționată la pct. 3.1. din tematică.

19 G1 (18 G2, 6 G3, 12 G4), contestată de un candidat (A1028).

Contestația este neîntemeiată.

Legea nr. 100/2016, pe care se întemeiază răspunsul corect la această întrebare, este cuprinsă în bibliografie, astfel că trebuia avută în vedere de candidații înscriși la concurs. De altfel, potrivit prevederilor art. 13 pct. 1) lit. a) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor, aprobat prin HCSM nr. 1348/17.09.2019, este necesar ca subiectele să fie în concordanță cu tematica și bibliografia aprobate pentru acest concurs, aceasta însemnând că regăsirea unei întrebări în legislația relevantă indicată în cauză răspunde cerințelor de conformitate cu materia stabilită pentru concurs.

20 G1 (11 G2, 20 G3, 10 G4), contestată de un candidat (A1109).

Contestația se respinge, criticile contestatorului fiind neîntemeiate, întrucât:

În cuprinsul bibliografiei și legislației relevante indicate pentru acest concurs este menționată Legea nr. 115/1996, iar întrebarea contestată vizează soluția legislativă din cuprinsul prevederilor art. 10⁴ ale acestui act normativ. Totodată, Subcomisia de soluționare a contestațiilor reține că, în cadrul tematicii stabilite pentru concurs, se regăsește capitolul referitor la răspunderea în dreptul administrativ, iar Legea nr. 115/1996 reglementează o formă de răspundere juridică a persoanelor a căror avere este supusă controlului în cadrul procedurii prevăzute de textul legal anterior menționat.

La Proba Practică au fost formulate 25 de contestații:

41 G1 (41 G2, 44 G3, 44 G4), contestată de 9 candidați (A1109, A1294, A1401, A1448, A1585, A1610, A1757, A1758, A1850).

Toate contestațiile se resping, criticile contestatorilor fiind neîntemeiate, întrucât:

Răspunsul de la litera C nu este corect. În speță, recursul nu este nul și se încadrează în prevederile art. 488 alin. 1 pct. 8 din Codul de procedură întrucât vizează îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 27 alin. 2 lit. d din OG nr. 92/2003 pentru atragerea răspunderii solidare a reclamantului. Împrejurarea că interpretarea se raportează la cadrul factual al speței nu schimbă faptul că se pune problema aplicării și interpretării normei de drept indicate anterior. Aceasta cu atât mai mult cu cât se menționează expres că organul fiscal se referă expres la condiția relei-credințe, la faptul că aceasta nu este definită de Codul de procedură fiscală, fiind un concept moral și juridic care trebuie să se raporteze la limbajul comun. Rezultă neechivoc faptul că, în speță, se pune problema interpretării noțiunii de rea-credință, așa cum este ea definită de art. 27 alin. 2 lit. d din OG nr. 92/2003.

Dintre răspunsurile de la literele A și B, corect este cel de la litera A, așa cum s-a și indicat în barem. Astfel, în speță, în privința societății al cărei administrator este reclamantul, s-a reținut că nu au fost îndeplinite condițiile legale pentru deductibilitatea unor cheltuieli și TVA aferente, precum și nefacturarea/neevidențierea în contabilitate a unor venituri. Or, acestea sunt situații clasice care conduc la impunere suplimentară, fiind necesar deci să existe elemente suplimentare care să conducă la concluzia existenței relei-credințe. Noțiunea de rea-credință presupune mai mult decât gestiunea deficitară a resurselor, respectiv nedeclararea și neplata la termen a impozitelor. Acest lucru reiese din chiar formularea art. 27 alin. (2) lit. d) din O.G. nr. 92/2003, care prevede condiția relei-credințe în plus față de nedeclararea și neplata la termen a obligațiilor fiscale.

Din textul speței rezultă că motivul pentru care a fost considerat administratorul de rea-credință a fost acela că nu a prezentat argumente însoțite de documente justificative care să infirme constatările organelor fiscale referitoare la aspectele care au condus la impunerea suplimentară. Este evident că neprezentarea de documente în fața organului fiscal nu este un element susceptibil să determine nedeclararea sau neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale, fiind o inacțiune ulterioară acestui moment. Se arată în continuare că reclamantul, în calitate de administrator, avea obligația să declare și să plătească la termenele legale impozitele, taxele și alte sume datorate bugetului de stat consolidat. Or, după cum rezultă neechivoc din textul legal în discuție, condiția relei-credințe este una suplimentară față de nedeclararea și/sau neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale, neputând deci să rezulte automat din acestea. Se menționează că „rea-credință, ca temei al răspunderii solidare, constă în fraudă la lege, adică sustragerea de la plata obligațiilor juridice, respectiv de la aplicarea normelor juridice fiscale”. Or, în speță s-ar fi pus problema nu doar ce

înseamnă cu titlu general reaua-credință, ci dacă există sau nu elemente care să demonstreze existența acesteia în privința reclamantului.

În consecință, este corect răspunsul de la litera A, conform căruia instanța va respinge recursul ca nefondat.

Cu referire la contestația formulată de candidatul având codul A1610, soluționarea corectă a întrebării a presupus doar analiza prevederilor art. 27 alin. (2) lit. d) din O.G. nr. 92/2003, după cum am arătat, nu și a prevederilor Ordinului Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 127/2014.

Candidatul având codul A1109 a arătat că întrebarea ar trebui anulată întrucât nu se regăsește în jurisprudența cuprinsă în tematică și bibliografie. Or, după cum a arătat și candidatul în contestația sa, subiectele trebuie să fie în concordanță cu tematica și bibliografia, nu cu jurisprudența cuprinsă în tematică și bibliografie. Ca urmare, nu este necesar ca soluționarea întrebării să se facă pe baza unei spețe dintre cele indicate în bibliografie, atâta timp cât întrebarea nu depășește sfera tematicii și a bibliografiei stabilite pentru examen, aspect necontestat de candidat.

42 G1 (45 G2, 45 G3, 42 G4), contestată de 11 candidați (A1086, A1109, A1390, A1396, A1401, A1540, A1585, A1610, A1758, A1861, A1913).

Toate contestațiile se resping, criticile contestatorilor fiind neîntemeiate, întrucât:

Un prim argument întâlnit în contestațiile formulate este cel referitor la faptul că speța respectivă nu se regăsește în jurisprudența indicată pentru concurs. Invocarea art. 13 din Regulament, potrivit căruia subiectele trebuie să fie în concordanță cu tematica și bibliografia aprobate și publicate de Secția de judecători și INM, nu poate conduce la anularea acestui subiect practic, întrucât nu există nicio dispoziție regulamentară care să impună formularea subiectelor practice strict din jurisprudența relevantă indicată în bibliografia de concurs, deciziile ÎCCJ selectate având un rol orientativ pentru anumite probleme de drept considerate actuale și pertinente pentru fiecare materie de concurs în parte.

Argumentele substanțiale regăsite în cvasi-majoritatea contestațiilor din totalul celor 11 depuse se referă la insuficienta descriere a contextului factual în care contribuabilul supus inspecției fiscale a contestat actele de impunere fiscală prin care i-a fost refuzat dreptul de deducere a TVA achitată pentru achiziții de materiale și lucrări, justificat de împrejurarea că nu a fost dovedită realitatea acestor operațiuni.

Alte argumente pentru care contestatorii au considerat că este eronată varianta C de răspuns, indicând ca posibilă variantă de răspuns corect cea de la punctul B, se referă la faptul că, potrivit elementelor prezentate în descrierea speței, au fost probate condițiile de fond ale dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată, iar lipsa dovezilor de furnizare efectivă a materialelor reprezintă cerințe de formă, ce încalcă principiul neutralității TVA, în condițiile în care în enunțul subiectului nu se reține că reclamanta nu ar fi executat lucrările, ci doar că nu au existat situații de lucrări și procese verbale de recepție, iar o fraudă nu a fost dovedită.

S-a mai invocat în anumite contestații faptul că varianta C, indicată în barem ca fiind cea corectă, încalcă jurisprudența CJUE în materie de TVA, întrucât nu s-a dovedit, în raport cu elemente obiective, că persoana impozabilă știa sau ar fi trebuit să știe că, prin achiziționarea bunurilor și serviciilor, a participat la o operațiune implicată într-o fraudă privind TVA. săvârșită de un furnizor sau de un alt operator din amonte sau din aval față de operațiunea în cauză (Hotărârea din 12 ianuarie 2006 Optigen și alții, din cauzele conexate C-354/03, C-355/03 și C-484/03; Hotărârea Kittel și Recolta Recycling, pronunțată în cauzele conexate C-439/04 și C-440/04; Hotărârea Mahageben și David, pronunțată în cauzele conexate C-80/11 și C-142/11). Izolat, în

anumite contestații, au fost făcute trimiteri la jurisprudența CJUE reliefată prin hotărârile pronunțate în cauzele C- 277/14 PPUH Stehcomp, C-385/09 Nidera Handelscompagnie, C-396/98 Grundstücksgemeinschaft Schloßstraße GbR v Finanzamt Paderborn, C-183/14 Salomie și Oltean.

Procedând la soluționarea acestor contestații, se reține că situația factuală prezentată în datele speței este suficient identificată, încât să permită adoptarea soluției corecte, regăsită în varianta C de răspuns. Astfel, din enunțul formulat, se relevă împrejurarea că facturile întocmite în cauză au fost emise în lipsa situațiilor de lucrări și a proceselor-verbale de recepție, contractele de lucrări au fost sumar încheiate (cu referire la elemente importante, precum obiectul, termenul de execuție și prețul lucrărilor), au fost încheiate facturi repetitive, pentru valori fracționale ale achizițiilor, până la limita sumei de 5000 de lei, ce au fost achitate cu numerar, iar emitenții facturilor nu au declarat livrări de bunuri și execuții de lucrări către reclamantă. Aceste concluzii ale organelor fiscale nu au fost răsturnate de către reclamantă, care a invocat doar faptul că nu au fost probate concluziile inspecției fiscale, iar realitatea achizițiilor, potrivit susținerilor contribuabilului vizat, au fost dovedite prin încheierea facturilor și a contractelor de lucrări.

În speță, este neîndoielnic faptul că aspectele reținute prin actele de impunere fiscală contestate reprezintă chestiuni care afectează condițiile de fond ale dreptului de deducere a TVA solicitat de persoana impozabilă, nicidecum doar cerințe formale care ar fi putut fi surmontate în aplicarea principiului neutralității TVA, protejat prin jurisprudența CJUE relevantă în această materie.

Refuzul deductibilității cheltuielilor cu achizițiile de materiale și servicii și a TVA aferentă este legal și temeinic, raportat la lipsa documentelor justificative care să ateste realitatea efectuării acestor operațiuni, prin raportare la prevederile art. 21 alin. (4) Cod fiscal, coroborat cu pct. 48 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal adoptate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, precum și la prevederile art. 145 alin. (1) și (2) lit. a) și art. 146 alin. (1) lit. a) Cod fiscal.

Astfel, potrivit art. 21 alin. (4) lit. f) și m) Cod fiscal (Legea nr. 571/2003), nu sunt deductibile fiscal cheltuielile înregistrate în contabilitate care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune și nici cheltuielile privind prestări de servicii pentru care contribuabilii nu pot justifica necesitatea prestării acestora în scopul activităților desfășurate și pentru care nu sunt încheiate contracte.

Potrivit pct. 48 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, pentru a deduce cheltuielile cu prestări de servicii trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții: serviciile să fie efectiv prestate/executate, în baza unui contract care să cuprindă date referitoare la prestator, termenele de execuție, precizarea serviciilor prestate, a tarifelor percepute și respectiv a valorii totale a contractului; prestarea efectivă a serviciilor să fie justificată prin situații de lucrări, procese - verbale de recepție, rapoarte de lucru, studii de fezabilitate de piață sau orice alte materiale corespunzătoare; contribuabilul să dovedească necesitatea efectuării cheltuielilor prin specificul activităților desfășurate.

Cât privește jurisprudența CJUE invocată, se reține că această jurisprudență nu protejează persoana impozabilă în situația în care, pe baza unor elemente obiective, cum sunt cele arătate în speța de față, se stabilește că dreptul de deducere este invocat în mod fraudulos sau abuziv. Spre exemplu, în cauzele conexate C-80/11 și C-142/11, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a răspuns întrebărilor adresate plecând de la premisa potrivit căreia operațiunea invocată pentru a justifica dreptul de deducere a fost efectuată. Persoana impozabilă nu este protejată, conform acestei jurisprudențe, în ipoteza în care ea însăși este implicată într-o fraudă sau prezintă documente contabile neconforme cu realitatea (pct. 44 din Hotărârea Mahageben kft și Peter David).

În raport de aceste argumente, Subcomisia de contestații reține că singura variantă corectă de răspuns este cea indicată în barem, respectiv varianta C.

44 G1 (44 G2, 42 G3, 43 G4), contestată de 5 candidați (A1092, A1493, A1521, A1540, A1585).

Toate contestațiile se resping, criticile contestatorilor fiind neîntemeiate, întrucât:

Sintagma „se aplică în mod corespunzător” prevăzută de art. 17 alin. (7) din Legea nr. 176/2010, în corelație cu dispozițiile art. 22 alin. (1) și (2) din lege, trebuie înțeleasă în sensul că dispozițiile legale evocate sunt aplicabile doar în măsura în care acestea nu sunt incompatibile cu reglementarea de ansamblu a procedurii de declarare și control al averilor. Așa fiind, folosirea expresiei „de îndată” în cuprinsul art. 10¹ din Legea nr. 115/1996, asociată declanșării acțiunii de control prevăzută în competența comisiei de cercetare a averilor în baza sesizării Agenției Naționale de Integritate, exclude intenția legiuitorului de a recunoaște posibilitatea contestării directe și imediate la instanța de judecată a raportului de evaluare a averii, mai ales că, din cuprinsul prevederilor art. 19 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 rezultă că, în această fază a procedurii, este obligatorie etapa cercetării averii de către comisia de cercetare din cadrul curții de apel competente, prevăzându-se în competența acesteia atribuția de evaluare a raportului, inclusiv sub aspectul propunerilor formulate.

Prin urmare, raportul de evaluare a averii, fiind un act de sesizare a comisiei de cercetare a averilor și având, astfel, caracterul unui act premergător, nu poate fi contestat direct în fața instanței de contencios administrativ, o acțiune în acest sens fiind inadmisibilă, varianta de răspuns B fiind, în consecință, cea corectă.

Nu poate fi asimilat raportul de evaluare a averii raportului de evaluare a conflictului de interese sau incompatibilităților, întrucât sunt acte care urmează proceduri diferite.

În ceea ce privește unele decizii de speță ale Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la acest aspect, este evident că acestea prezintă relevanță numai în măsura în care concordă cu jurisprudența consolidată a instanței supreme. De altfel, răspunsul corect rezultă din interpretarea logică și corelată a dispozițiilor Legii nr. 176/2010 și Legii nr. 115/1996, ambele acte normative evocate făcând parte din bibliografia de concurs.

Contrar celor susținute de candidatul având codul de identificare A1540, această problemă de drept nu a mai constituit anterior subiect de concurs, întrebarea indicată de acesta (nr. 4 din grila I de la proba practică pentru promovarea la curtea de apel din anul 2018) vizând o speță în care se solicita anularea ordonanței comisiei de cercetare a averilor, situația premisă fiind, astfel, diferită.

În ceea ce privește susținerea în sensul că problema care face obiectul întrebării ar fi una controversată, se constată că și aceasta este neîntemeiată, bazându-se doar pe o decizie de speță izolată a Înaltei Curți de Casație și Justiție, de altfel contrazisă de practica anterioară și ulterioară a aceleiași instanțe (e.g. decizia nr. 1719/2012, decizia nr. 5637/2013, decizia nr. 2449/2017).

Pentru concursul de promovare la Tribunal au formulat contestații 2 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate 3 contestații:

01 G1 (14 G2, 14 G3, 4 G4), contestată de un candidat (A1833).

Contestația se respinge, întrucât:

Contestatorul nu arată în concret criticile aduse baremului cu privire la această întrebare, menționând doar că întrebarea are caracter teoretic și că a verificat cunoașterea de către candidați

atât a dispozitivului, cât și a considerentelor deciziei Curții Constituționale, ceea ce este firesc, având în vedere, pe de o parte, că întrebarea face parte din proba teoretică a concursului, iar pe de altă parte că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, atât dispozitivul, cât și considerentele deciziilor sale au caracter obligatoriu.

02 G1 (19 G2, 9 G3, 3 G4), contestată de un candidat (A1833).

Contestația se respinge, întrucât:

Contestatorul nu arată în concret criticile aduse baremului cu privire la această întrebare, menționând doar că întrebarea are caracter teoretic, ceea ce este firesc, având în vedere că întrebarea face parte din proba teoretică a concursului.

13 G1 (7 G2, 18 G3, 6 G4), contestată de un candidat (A1042).

Contestația se respinge, criticile contestatorului fiind neîntemeiate, întrucât:

Răspunsul corect este cel indicat în barem și este întemeiat pe dispozițiile art. 8 alin.(2) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 (astfel cum a fost modificată prin Legea nr.212/2018), conform căroră „Litigiile care decurg din executarea contractelor administrative sunt în competența de soluționare a instanțelor civile de drept comun”, celelalte două variante de răspuns fiind, astfel, greșite.

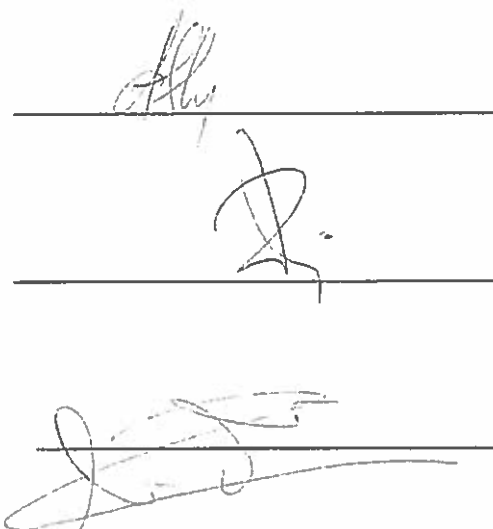
La Proba Practică s-a formulat o contestație:

44 G1 (41 G2, 42 G3, 43 G4), contestată de un candidat (A1833).

Contestația se respinge, criticile contestatorului fiind neîntemeiate, întrucât:

Legea nr. 101/2016, pe care se întemeiază răspunsul corect la această întrebare, este cuprinsă în bibliografie, astfel că trebuia avută în vedere de candidații înscriși la concurs. De altfel, potrivit prevederilor art. 13 pct. 1) lit. a) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor, aprobat prin HCSM nr. 1348/17.09.2019, este necesar ca subiectele să fie în concordanță cu tematica și bibliografia aprobate pentru acest concurs, aceasta însemnând că regăsirea unei întrebări în legislația relevantă indicată în cauză răspunde cerințelor de conformitate cu materia stabilită pentru concurs.

Subcomisia de contestații,

The image shows three handwritten signatures, each written on a horizontal line. The signatures are in dark ink and appear to be cursive or stylized. The first signature is at the top, the second in the middle, and the third at the bottom.